

af Budgetterne maatte vokse nogetsteds, uden at der samtidig var Besparelser. Men nu maa Budgetterne vokse uden denne Betingelse. Selvfølgelig kan jeg huske fejl, og jeg kan have forstaaet fejl, men for mig staaer det som en Frontforandring saa mærkvaerdig, at naar den nu skal bruges, og det skal paastaas, at Marineminister Jøhnke vilde have faaet det samme, og at det vilde have været en Fornærmelse at sige, at han ikke havde faaet det samme, er min Forstand paa dette Punkt hørt op at virke for længe siden. Og jeg var dog Medlem af Partiet, lige indtil jeg den nogle og tyvende Januar paa en blid og fuldstændig standsmæssig og reformpartiprogrammæssig Maade blev udstødt af dette Parti. Saa længe jeg var Medlem, kunde denne Forandring ikke være sket.

Ordføreren (Anders Nielsen): Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har paakaldt mit Vidnesbyrd og henvist til Forholdet med Nyboders Flytning. (*Alfred Christensen:* Det er fejl, det er aldeles ikke om Flytningen!) Naa, ja ja, det var en delvis Ombygning derude, der var Tale om. Det Forhold, det ærede Medlem sigtede til, laa saaledes — jeg beklager, at vi komme ind paa disse private Forhandlinger, men naar Anklagen er kastet saaledes ud, er jeg nødt til at svare —, at jeg for min Del sagde: „Jeg skal ikke have noget imod, at vi tage det Spørgsmaal op til Overvejelse og mulig Fremme, men løse vi det stramme Status-quo-Baand for Marineministerens Vedkommende, maa vi heller ikke overfor Krigsministeren staa saaledes, som man stod i Fjor, da han med Nød og neppe kunde gennemføre 3—400 Kr. til Soldaterhjemmet i Næstved“. Saa vege de Herrer tilbage. De vilde ikke gaa med til den partielle Nyboders Ombygning, fordi jeg bragte Spørgsmaal som det om 300 Kr. til Soldaterhjemmet i Næstved i Forbindelse dermed.

Alfred Christensen: Det er i og for sig en meget god Forklaring. Soldaterhjemmet mindedes jeg ikke, men nu er det altsaa bekræftet af Reformpartiets Formand, at saaledes var Stillingen: ikke en Øre paa det ene Sted uden en Besparelse paa det andet.

Ordføreren (Anders Nielsen): Det er en grundig Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Jeg sagde: Vi løse ikke Status-quo-Baandet for Marineministeriets

Vedkommende, uden at vi ogsaa maa gøre det for Krigsministeriets Vedkommende, og saa henviste jeg til Næstved Soldaterhjem. Det er min Forklaring, og den er den rigtige.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) er neppe i Overensstemmelse med sig selv og sin Fortid. Forstaaer han ikke sig selv, kan han ikke forlange, at jeg skal kunne forstaa ham.

Neergaard: Klokken nærmer sig jo til 4, og vi skulle vel gerne være færdige i dette Møde. Jeg skal derfor gøre mine Bemærkninger saa korte som muligt. Der er faldet forskellige Ytringer, ikke mindst fra den ærede Konseilspræsident, som give mig berettiget Anledning til at berøre et og andet, som ikke har strengt med denne Sag at gøre, men jeg skal modstaa denne Fristelse. Jeg skal kun sige til den højtærede Konseilspræsident, at naar han taler om et Trekløver og en Alliance, ved den højtærede Konseilspræsident sikkert ligesaa godt som jeg, at jeg og mine nærmeste Meningsfæller staa i disse militære Sager ganske paa samme Standpunkt som hidtil. Vi have ikke flyttet os den mindste Smule for at blive hverken mere eller mindre radikale, end vi hidtil have været.

Jeg skal derefter strengt holde mig til Anmærkningen: Den højtærede Minister spurgte: Maa jeg da ikke spare? Og han sagde det virkelig med en saa rørende Betoning, at jeg kunde forstaa, om man her i Tinget følte en øjeblikkelig Medlidenhed med den stakkels Minister, der saa inderlig gerne vil spare, men ikke kan faa Lov dertil. Jeg kan sige paa mine egne Vegne, at Ministeren maa saa inderlig gerne spare, og jeg finder saa meget mere Grund til at spare paa dette Budget, som det frembyder en stor Forøgelse af Militærdgifterne. Men jeg forstaaer ikke den logiske Sammenhæng mellem dette at spare og Anmærkningen. At spare paa gammeldags Façon er at undgaa at give Penge ud. Det lader til, at der er kommet et mere nymodens Sparebegreb ind, som gaar ud paa, at man ikke rettelig kan spare, undtagen man giver de Penge, man har sparet, ud til noget andet. Men jeg holder mig nu til den gammeldags Opfattelse: at spare er at spare, og de besparede Penge gaa ind i Statskassen, og jeg vil give den højtærede Konseilspræsident min Velsignelse til, at det maa lykkes ham at spare ret meget paa denne gammeldags Façon.